

Overdenking over Romeinen 8: 18-26

*“Gij, 's werelds hoogst verlangen,
des sterv'lings zaligst goed.”*

Van Advent naar Kerst

1^e lied: Hoe lief'lijk, hoe vol heilgenot – Psalm 84 (OB)

- 1 Hoe lief'lijk, hoe vol heilgenot, /o HEER, der legerscharen God,
 zijn mij Uw huis en tempelzangen! / Hoe branden mijn genegenheên,
 om 's HEREN voorhof in te treên! / Mijn ziel bezwijkt van **sterk verlangen**.
 Mijn hart roept uit tot God, die leeft / en aan mijn ziel het leven geeft.
- 6 Want God, de HEER, zo goed, zo mild, / is t' allen tijd een zon en schild;
 Hij zal genaad' en ere geven. / Hij zal hun 't goede niet in nood
 onthouden, zelfs niet in de dood, / die in oprechtheid voor Hem leven.
 Welzalig, HEER, die op U bouwt / en zich geheel aan U vertrouwt.

Bijbel: Romeinen 8: 18-26 (NBV21)

¹⁸ Ik ben ervan overtuigd dat het lijden van deze tijd in geen verhouding staat tot de luister die ons in de toekomst zal worden geopenbaard. ¹⁹ **De schepping ziet er met reikhalzend verlangen** naar uit dat de luister van Gods kinderen openbaar wordt.

²⁰ Want de schepping is ten prooi aan zinloosheid, niet uit eigen wil, maar door Hem die haar daaraan heeft onderworpen.

Maar er is **hoop**, ²¹ omdat ook de schepping zelf zal worden bevrijd uit de slavernij van de vergankelijkheid en zal delen in de vrijheid en luister die Gods kinderen geschonken wordt.

²² Wij weten dat de hele schepping nog altijd als in brensweeën zucht en lijdt.

²³ En zij niet alleen, ook wijzelf, die als voorschot de Geest hebben ontvangen, ook wij zuchten in onszelf in afwachting van de openbaring dat we kinderen van God zijn: de verlossing van ons sterfelijk bestaan.

²⁴ In deze **hoop** zijn we gered. Als we echter nu al zouden zien waarop we hopen, zou het geen hoop meer zijn. Wie hoopt er nog op wat hij al kan zien? ²⁵ Maar als wij **hopen** op wat we nog niet zien, blijven we in afwachting daarvan volharden.

²⁶ En bovendien komt de Geest onze zwakheid te hulp; wij weten immers niet wat we in ons gebed tegen God moeten zeggen, maar de Geest zelf pleit voor ons met woordloze zuchten.

Overdenking: “Gij, 's werelds hoogst verlangen, des sterv'lings zaligst goed”

We zien in deze Adventstijd uit naar Kerst, feest van Jezus' komst én naar zijn terugkomst. Kunnen we met een variant op Psalm 84 zeggen: “**Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen** naar uw kómsť”?

Mijn vorige overdenking over de eerste twee regels van het lied: “**Hoe zal ik U ontvangen, hoe wilt Gij zijn ontmoet?**”, nu gaat 't over de vervolgregels én **Romeinen 8**: “Gij, 's werelds hoogst verlangen, des sterv'lings zaligst goed.”

“Gij, 's werelds hoogst verlangen”

Mensen verlangen altijd wel naar iets: ze hopen op iets beters dan er is of was. Verlangen naar gezondheid - omdat we bang zijn voor afbraak, bang voor de dood. Verlangen naar liefde, een man of vrouw - omdat we bang zijn om alleen te zijn. Verlangen naar eten en drinken - omdat we bang zijn voor honger en dorst. Verlangen naar geluk voor je kinderen - omdat we bang zijn dat hen iets overkomt.

Voor ieder van ons geldt: ik verlang naar liefde en waardering, veiligheid en rust. Ik verlang ernaar dat ik “vrij ben van verdriet en zorg, vrij van de vrees en twijfel, vrij van de macht van de zonde” (Veilig in Jezus' armen, JdH 523).

Ik verlang naar een wereld zonder wat crisis, ellende, leed of oorlog.

En eerlijk is eerlijk: ik verlang ook naar geld en goed. Al weet ik ook dat ik daarin nooit het échte geluk zal vinden. Veel verlangens zijn goed, maar er zijn ook verlangens die op mijzelf gericht zijn, niet op de ander of op God.

Gij 's werelds hóógst verlangen: die woorden helpen me zien welke verlangens écht belangrijk zijn. Ze leren àfzien van jezelf en ópzien naar **Jezus**, die zegt: “IK ben je water en je brood. IK stil je honger en les je dorst. IK ben je alles, je hartverlangen.”

Advent is: **egocentrisch leven àfleren**, waarbij 't alleen om *mijn verlangens* draait.

Advent is: **Christocentrisch leren**

Jezus – en zijn verlangen –

Advent leert ook in de **wij-vorm**

Romeinen 8 begint met dat er

Wie **wij** niet meer veroordeeld worden. Wie in Hem geloven, richten zich niet meer op aardse verlangens, maar op wat de Geest wil. Als Gods kinderen delen we sámen in Gods luister (**v. 1-18**). Advent is: sámen verlangend uitzien naar een schepping zònder lijden en zinloosheid, naar een betere wereld met Jezus Christus.

CHRIS
TUS

leven, waarbij ik niet mezelf, maar centraal zet in mijn leven.

te spreken.

nieuw leven is door Christus, door

Is Hij écht “**t hoogste verlangen van de wereld**”? De wereld maakt zich druk om àndere dingen dan om Christus: klimaat, macht, enz. Hoezo is Jezus ‘s werelds **hoogst verlangen**? Die wereld moest niets van Hem hebben: “**Kruisig Hem!**”

Vandaag is 't niet anders. Men verlangt naar vrede en heelheid in een wereld die zucht onder onrecht en vergankelijkheid. Maar men verlangt níet naar Jezus.

Ik leer met Advent dat alleen Christus onze vrede en onze heelheid (Heiland) is.

Niet alleen voor ons alleen, maar voor héél deze wereld.

Paulus zegt: “De schepping ziet met reikhalzend verlangen ernaaruit dat de luister van Gods kinderen openbaar wordt” (v. 19). Dankzij Kerst (en wat daar verder op volgde) is er **hoop** gekomen, ook al “zucht en lijdt de schepping nog altijd als in barensweeën” (v. 22).

Deze wereld zucht van verlangen en verwachting naar verlossing. Maar er zijn zoveel mensen, die nog niet weten dat er een nieuwe wereld komt; ja, dat Jezus terugkomt! Advent is daarom een oefening in aanhoudend verlangen en bidden. We zuchten wat af, maar gelukkig zucht en bidt de Geest met ons mee (v. 26). Want Hij die komt als “**s werelds hoogst verlangen**” is ook....

“des sterv’lings zaligst goed”

Kerst vieren is stil staan bij Jezus’ geboorte. Bij een geboorte denk je aan *leven*, niet aan de dood. Prima, maar vergeet niet dat Kerst een feest is voor *stervelingen*.

Sterveling: dat woord bepaalt me bij vergankelijkheid (v. 21): we zijn sterfelijke mensen tegenover de eeuwige God, “als een bloem in het gras” (Psalm 103:12).

In **Romeinen** lees ik dat de dood er kwam door onze opstand tegen God (Rom. 5:12). Door die zonde heeft de wereld, hebben u en ik de dood verdiend. En sterven doen we, vroeg of laat, en elke keer als iemand sterft zuchten we en vloeien er tranen.

Het bijzondere van Kerst is: **Jezus werd ook sterveling**! Hij werd één van ons:

“Het Woord is vlees - sterfelijk mens - geworden” (Joh. 1:14). Daardoor is Kerst voor ons zondaars, die door onze zonden stervelingen zijn, nu een féést geworden! Ongelofelijk! De grote God werd kind, de Eeuwige sterfelijk, de Sterke een zwakkeling! God gaf zijn eigen Zoon, zó lief had Hij de wereld. En ieder die in Hem gelooft, gaat niet verloren,

maar zal eeuwig leven (Joh. 3:16). Zó is Jezus “**ons zaligst goed**”.

Dat klinkt ouderwets, maar is actueel als ik het anders zeg: **Jezus is ons hoogste geluk**! Hij is mijn schat, mijn Redder, mijn hoop, mijn toeverlaat, mijn alles!

Ik kan er niet bij: Jezus werd sterveling om de wereld, ja, mij te redden van zonde en dood. Hij werd geboren in een stal, stierf later aan het kruis en stond op uit het graf. Zo gaf Hij ons léven, ja, eeuwig leven. Ik kan nu alleen maar stamelend zingen over “onverdiende zaligheden” en over “hoop die al ons leed moet verzachten”.

In de beeldspraak van Paulus: **zingen is als meezuchten, puffen bij een bevalling**.

We zingen ons door de pijn van ‘t hier en nu héén om te blijven hopen op wat gloort, maar nog niet zichtbaar is: “de verlossing van ons sterfelijk bestaan” (v. 23).

Dan zal de luister (heerlijkheid) openbaar worden die aan alle leed en sterfelijkheid een einde maakt. ‘Daarvan ben ik overtuigd’, zegt Paulus.

En wij be-amen ‘t door de Geest, die met ons meezucht en ons doet zingen tot eer van God: “**Gij, 's werelds hoogst verlangen, des sterv’lings zaligst goed!**”

Amen

2^e lied: Hoe zal ik U ontvangen - Gezang 79 (GKb = ~JdH 602 / ~ LvdK 117)

- 1 Hoe zal ik U ontvangen, / hoe wilt Gij zijn ontmoet,
 Gij, 's wereld hoogst verlangen, / des sterv'lings zaligst goed?
 Dat ons uw Geest verlichte! / Houd zelf de fakkel bij,
 die, Heer, ons onderrichte / wat U behaaglijk zij.

- 2 'k Lag machteloos gebonden, / Gij komt en maakt mij vrij!
 Ik was bevlekt met zonden, / Gij komt en reinigt mij!
 Het leven was mij sterven, / tot Gij mij op deed staan.
 Gij doet mij schatten erven, / die nimmermeer vergaan.

- 4 Nog eenmaal zal Hij komen, / als richter van 't heelal,
 die dan het hoofd der vromen / voor eeuwig kronen zal.
 Nog is die dag verborgen, / wacht hem gelovig af,
 terwijl de grote morgen / reeds schemert boven 't graf.

Gebed

Onze God in de hemel,
U hoorde ons zingen: “Hoe zal ik U ontvangen, hoe wilt U zijn ontmoet?”
Help ons U te willen **ontvangen** zoals U bent, en dat we ons niet schamen voor de donkere kamers van ons leven. Breng uw bevrijdend heil en ontsteek uw licht. Geef dat we U als onze Redder binnenlaten, nu en als U terugkomt. Bewaar ons ervoor dat we de deur dichtgooien, of U na een tijd weer uitzwaaien.

Op weg naar Kerst, naar uw tweede komst, willen we U ook **ontmoeten**. Dat proberen we vandaag ook al te doen: door uw Woord te lezen en horen, door liederen te zingen. Here Jezus, hoor ons, ken ons, begrijp ons, vergeef ons, heb ons lief en kom! Breng hoop, waar wanhoop is. Troost, waar troosteloosheid is.

Wij zoeken naar licht in het duister van een wereld vol haat, oorlog en nood. Geef kracht aan wie dreigen ten onder te gaan. Ontferm U, God, over allen. Wij geloven dat U met Kerst iets goeds bent begonnen, en dat U via kruis en opstanding ook voor ons een nieuwe hemel en aarde wilt ontsluiten. Kom deze aarde richten in gerechtigheid! Kom, Here Jezus, en verras ons. Wij willen U graag ontvangen en ontmoeten.
Amen